У Вішеграді липи теж цвітуть
серед акацій і зажурних кленів.
Але не так. У нас — найкраще йдуть
дівчата в поле — жниці-наречені.

У нас такі високі небеса,
що хочеться зіп'ястись на стремена.
Із них Поет свої вірші писав,
у них козацькі мріяли знамена.

Моя Вкраїно, земле колискова,
ти, як Богиня, маниш веселково
мій сивий ум, мого безумства грім.

Я в чужині — та пагінь твого древа,
і твій корінчик, сяйна королево,
пір'їнка долі в небі голубім.
Вішеград